

Orsovai Hírlap

TARSADALMI HETILAP.

AZ ORSOVAI MAGYAR KÖZMŰVELŐDÉSI EGYESÜLET HIVATALOS KÖZLÖNYE.

Szerkesztőség: Korona-út 291.
Kiadóhivatal: Handl József könyvnyomdája.
Megjelenik minden csütörtökön.

Szerkesztő és laptulajdonos:
MIHALIK SANDOR.

Előfizetési árak:
Egész évre: 8 korona | Negyed évre 2 korona.
Fél évre: 4 „ | Egyes szám 20 fillér.
Hirdetéseket fölvesz a kiadóhivatal.
Nyilttér soronként 30 fillér.

Szózat a magyar nőkhöz!

— Felhívás a hazai nőegyesületekhez. —

Szólunk azon magyar asszonyokhoz, kiket magyar otthon nevelt, a kik magyar férfiak hitvesei és hű vágyuk gyermekeikből igaz magyarokat nevelni, azokhoz szólunk, kik imádják a magyar ég színét, a magyar föld virágát és lelküket zsidongó fájdalom járja át, valahányszor magyar ember kivándorlásáról esik szó . . .

Szólunk őszintén, bátran, szívünk sugallata szerint, vajha velőtökig és szívetekig hatna, örökre megragadna e szó, ti magyar nők!

Egy édes, mélabús érzés székel a magyar nő szívében, ez honának szeretete. Más nemzet leánya hasonlót nem érez; vannak egyebütt is honleányok, büszkék, hüen érzők, de más az. A mi szívünk honszerelmét megszentelé a százas köny és bánat, így örököltük mi, így száll anyai szívünk vérén által jövendő nemzedékre.

Mert mi nem vagyunk boldog nemzetnek leányai!

De ha fölmagasztal a szenvedés, úgy általa emelkedék a magyarban a honszerelem eszményi fájdalom magaslatára, e fájdalom adott költőket e népnek és ez alkotta meg a magyar honleány ideális alakját.

Ehhez a honszerelemhez fordulunk,

TARCA.

A sanatorium.

Vlamacher doktor husz esztendőn keresztül járta az orvosi tudomány egyes, becsületes utjait. Sikertelenül. A pácienseknek még színét se látta. Híjába valónak bizonyult, hogy tizszer is fölstedte sátorfáját s más lakasba költözött. Ahol Vlamacher doktor gyakorló orvos ur címtablája feltűnt a láthatáron, ott holt bizonyossággal járvány alakjában kitört az egészség. Khinában, ahol nem fáradozások arányában, hanem betegség elleni biztosításképpen fizetik az orvosokat, Krözussá lett volna Vlamacher doktor; idehaza egy éhenhalás környékezte, Khinával azonban nem igen törődött szegény doktor, a bölcs Kon-fu-tse híres mondását sem igen ismerhette, hogy: „Aki éhes, aludjék”, — mert Vlamacher doktor nem aludt, sőt az alvás drága idejét gondolkodásra pazarolta.

Egy éjjel azután csakugyan kisütött rá a nap. Ez persze csak képletileg állhat meg, de azért megfelelt a valóságnak is, mert Vlamacher doktor urnak amerikai eszméje támadt; mivel pedig a másik hemiszférán akkor süt a nap, amikor nálunk az igazak álmát alusszák a gazemberek is, Vlamacher doktor éjféli napja nem szorul bővebb indokolásra.

testvéreinket kérjük, a magyar nőket, emelkedjenek fölül a köznapi élet közönyén és hallják meg szavunkat.

Evente 900 millió korona vándorol ki ez országból árúkért, melyeket Ausztria és a külföld zúdít reánk.

Oh, halljátok, 900 millió!!

Mire egy magyar anya fiát fölneveli, e vándorló milliók szédületes számoká tornyosulnak: egy elvesztett nemzeti gazdagság és hatalommá, melyből az ő fia is részt kérhetett volna, mint férfi a munka világában.

Hát létezik magyar nő, ki e megdönthetetlen igazságra így felel: az ország baja nem az enyém?

Fájdalom, létezik, sok ilyen létezik. Valami félelmetes nemtörődömség zsidbasztja társadalmunkat a nemzeti jólét problémájával szemben. A józan ítélet szunnyadoz.

Egő ház körül viharos éjben ezek tömege feketélve áll és senki sem mozdítja karját — oltani. Néha valaki elkiáltja magát: tűz van! — és itt-ott visszhang kél nyomában, tűz van! — tűz van!! De at ömeg bámézsán áll és nem hiszi, hogy a láng majd az ő fedelére is átesap!

Csak az ország jószága ég!

Szegényedünk? — Dehogyan! Soha a léha költekezés, a cifrázkodásban való tobzódás — a fővárosban és vidéken egyaránt — még magasabb fokra nem

Reggel azután az orvos egy ismert tőkepénzes uriemberhez sietett, kiről az egész világ tudja, hogy vagyonát keservesen összetakarított fillérekkel rakta össze, — még pedig pedig mások filléreiből. E kiváló pénzügyi szakemberrel közölte Vlamacher doktor eszméjét, mely egyszerű volt mint a kétszer kettő és kolosszális eredménnyel kecsegtető. Az orvos sanatóriumot akart alapítani. De nem ám mütetre szoruló, súlyos betegek részére, hanem sanatóriumot egészséges, azaz normálisan ideges hölgyek számára akiknek nem keavezett házasságukban a szerenese.

„Kiválóan erkölcsös intézmény ez, Uram” — magyarázta Vlamacher doktor — „olyan, mely az orvosi kar becsületével sokkal inkább fér össze, mint azok a sanatóriumok, ahol villanyos fényfürdőkkel bizonyítják azt a sötét, száraz tényt, hogy „mundus vult decipi, — decipiatur.” Nem, uram, a mi sanatóriumunk előkelő, sőt hazafias vállalat lesz. Mert kérem szeretettel, mi történik manapság, ha egy nő több évi házasság után felismeri, hogy férje mellett boldogtalan? Kárpótolja magát, a botrány kikerülhetetlenné lesz s amíg a fergeteg elvonul, a páciens valamely külföldi sanatóriumba kénytelen menekülni, ahol betegek is tartozkodnak. A mi intézetünkben pedig a betegséget kiltjuk.

hagott, mint napjainkban; a külső csillogás fokozódik a nemesebb kultúra hátrányára és eléri a vészes tetőpontot, honnan oly sokszor a fényűzést szerető asszony buktatja alá a férfi-erényt, a nemzeti erényt . . .

A nők azok, a kik nem hiszik, hogy tűz pusztít, és hogy ha majd e sok cifraság elhamvad, utána pernye sem marad a kizsartolt hazai földön, mert e sok cifraság csak — bécsi rongy!

A legelejtesebb, a mit ott és külföldön gyártanak, hiszen a barbár magyarnak elég jó!

Es a milliók vándorolnak: a nép! — a mi színarany, a nemes, a költő tollára való magyar nép!!

Minden darab idegen portéka magyar kézből üt ki egy darabka kenyeret!

Magyar asszony, ne indítsad útnak a milliókat, adj, adj munkát a magyar kezeknek!

Némuljanak végre el a lelkiismeretlenség léha frázisai, melyek azt mondják, hogy a nehéz megélhetés között az egyéni, mi több: a családi érdek arra utal, hogy azt szerezzük be, a mi jobb és olcsóbb — tehát külföldit!

Hamis érvelés, okosság álarc, mely mögött az üresség lappang. Magyar nők, ne engedjétek jobbik belátástokat elalattatni azzal az elcsépelet érveléssel — hogy egyesek vajmi keveset tehetnek, mert egy fecske nem hoz tavaszt. Igenis

A mi sanatóriumunk nem lesz egyéb, mint előkelő hölgyek menedékhelye; intézet, mely ugyszólván letétbe elfogad vagyonos, művelt nőket, akik kisebb vagy komolyabb természetű házassági bajaik elintézését bevárva, itt ismerik csak fel az élet kellemes oldalait vagy pedig ugyancsak itt tanulják megbecsülni elmagyott otthonukat.

A mi sanatóriumunk tehát javító-intézet lesz társaságbeli hölgyek részére; családi szálloda, melyben egy kiváló lélekbuvár egyéniség szerint meg fogja állapítani minden egyes bennlakó életének a rendjét. A kiváló lélekbuvár (Vlamacher könnyedén meghajolt) megvan, a többi pedig meg lesz!

A tőkepénzes szó nélkül magáévátette Vlamacher dr. eszméjét. Egy pillanattal alatt felismerte, hogy az emberi gyengeség kamatos-kamataból is bőven fog megtérülni a vállalkozás minden költsége s nyolc év óta, a főváros egy gyönyörű, ósrégi fasorában egyszerű, előkelő üvegtábla hirdeti a Vlamacher-sanatórium létrejöttét. A dolog fényesen indult, minden reklám, minden hangos híresztelés kikerülésével.

Az új szantórium ideális célját mégis ismerte, méltányolta mindenki. Hónapokon keresztül a penzionátus minden szobája le volt foglalva. Eleinte betegek is jelentkeztek, valóságos, élő betegek. Vlamacher doktor szívélyesen fogadta

hoz — mert egy fecske után megjő a többi is. Ne némuljon el ajkatok, ha majd a cinikus pökhendiség azzal áll elének, hogy a magyar ipar rossz, nem érdemli meg a pártolást — nincs is magyar ipar!

Mert van magyar ipar, sok jó, derék munka készül ez országban és sok belőle előbb külföldön hamis cégért nyer, hōgy utóbb úgy térjen vissza a balga magyar vevő elébe. Van magyar ipar és ha lesz kitartó fogyasztása, rohamosan fejlődni fog.

Hol állanánk ma, ha az 1844-ben megindult első iparpártolás el nem merül a dicső szabadságharcot megelőzőtt lelki forrongásban, ha a nemzet jogos törekvésének útját nem állaná ma egy tilalomfa, a közös kereskedelmi és vám-szerződés loyaltási záradéka?!

De az igazság utat tör mindeneken keresztül, minden kifogás a magyar ipar terjesztése ellen galád árulás a nemzeti nagy veszedelem komoly, halvány arculatja előtt.

Önző, kényelemszerető emberek apró gonoszsága, melynek nyomában emberi nyomor, mi több: a nemzet elvérezése jár.

Es a nyomor iránt a nő szíve csupa részvét, Magyarországon is száz meg száz jótékony nőegyesület áll fönn a szegénység gyógyítására.

Oh, higgyétek el: nemesebb, igazabb minden alamizsnánál a munka, a mit a szegénynek adtok!

Nőegyesületek széles e hazában! Ti hozzátok is szól esengő szövegünk!

Karoljátok föl e szent ügyet, ez a ti emberbaráti kötelességetek.

Lejárt a XX-ik században a pusztá alamizsnaosztás ideje, embernek embert segíteni csak úgy van emberi joga — ha munkát ad neki. Magyar nőegyesületek, mentsetek meg a magyar népet a nyomortól, a magyar ipar pártolása által!

Egyesüljünk a magyar iparért, saját szíveinkből fűzzünk hosszú láncsort, megállítani a vándorló magyar milliőkat!

E hazához még a vizek is hűek, a patakok és a folyamok, de micsoda

azokat is, de a doktor ur csalhatatlan diagnózisai meggyőzték a pácienseket, hogy más orvosnál, kit Vlamacher kollégialis készséggel megnevezett, sokkal gyorsabb és alaposabb gyógyulást remélhetnek. Egyetlen egyszer történt, hogy egy konok páciens ragaszkodott a szanatóriumba való befogadásához. Kétszer huszonnégy órán belül kigyógyult ebbeli kivánságából s sietve hagyta el azt az intézetet, ahol (saját vallomása szerint) a betegek nyugalom és orvosi kezelés kivételével minden földi jóban részesülnek.

Pedig hogy értett Vlamacher doktor a pácienseinek kezeléséhez! A törzsvendégek viszontagságait, a rövidebb lejárati kliensek sorsát leggondosabb tanulmány tárgyává tette. Ismerte jellemüket, eszök járását; az ő pszichológiája nem állott meg tanácstalanul soha, még azelőtt a megfelfejthetetlen utolsó maradvány előtt sem, mely a tudósok véleménye szerint a női rejtély teljes megoldását lehetetlenné teszi.

A doktor különben kitűnő, jószívű ember volt. A hasznot nem vetette meg, sőt kereste, de azofelül nem akart semmit. Nem nyúzta a pácienseit, sőt azt sem látta szívesen, ha a hölgyek valamelyike egy lakosztályt hónapokon vagy pláne éveken keresztül lefoglalt. Ez nem lehetett hasznára az intézetnek sem, melyről az egész ország tudta, hogy Vlamacher doktor szanatóriuma ugyancsak határállomása a házasság biro-

rettenetes térkép lenne az, ha valaki megrajzolná azt a sok csatornát és folyamot, melyeken a nemzeti jólét, a halvány aranyak folynak kifelé!

Gátat elébe! A magyar nők építsék e gátat! A nemzet megrontásán tovább ne munkáljanak, mert valamint általuk annyi idegen jószág lett kelendő, olyképen az ő szilárd hűségük által megannyi magyar cikket állíthatnak az idegen helyébe.

Hogy miként?!

Komoly, magukban tett fogadalommal és bátor elszántsággal a nyilvánosság előtt. Mindenekelőtt a sok magyar női egyesület nyujtsa kezét egymásnak, itt nem tesz különbséget rendeltetés és cél, ez egy nagy nemzeti föladat és egy nagy nemzeti kötelesség, melyet minden más célnak támogatni kell. Régi bűnt tegyen jóvá a magyarság, de siessen, mert a vándorló milliők áradatában elvész a nemzet.

Ebredjenek a lelkiismeretek, szabadon, emelt fővel kell hirdetni Deák Ferenc mondását: „A mit nekünk a honi ipar nyujthat, azt idegenből venni, hazánk elleni bűn!”

Tehát nem is áldozatot kérünk!

A mi egyelőre még nem készül itthon, ám azzal lásson el bennünket a külföld — egyelőre! De a meglévőt karoljuk föl haladéktalanul és nyári záporosó termékenyítő hatásaként a fogyasztás nyomán új meg új és mind jobb termelés fog keletkezni minden téren. Ki tagadhatja ezt? Hiszen ez a fejlődés el nem fojtható törvénye.

Mihelyt a magyar asszony a magyar boltban magyar árút kér — akkor majd szerez a boltos magyar árút, majd kinnál is meri és föl szabadul a mostani lidércnyomás alól.

Hogy pedig azt, a mi van, hol találjuk meg? hogy gyakorlatilag hogy fogjunk hozzá? — arra nézve a Magyar Védőegyesület szolgálhat útmutatással mindenkinek. Sok iparcikkre nézve máris több helyen útmutatással szolgál az üzleti kirakatokban kifüggesztett egyesületi „Védőtábla” és a honi árúkat megjelölő egyesületi „Védőjegy”.

dalmának, otthona azoknak a hölgyeknek, akik Hymen országát elhagyni készülnek és menedéke azoknak, akik a házasságba vissza kíváncsoznak. A doktor ur e különféle vágyak ligyelembe vételével kezelte pácienseit: rabeszélés-sel, jó tanácsal, néha a családi boldogság költői szárnyalású felmagasztalásával.

A szanatórium forgalma nőttön-nőtt. Valósággal megostromolták a mintaintézetet. Erdélyből jelentkezett egy hölgy, aki huszonnégy évi házasság után válni készült az urától, csak azért, hogy néhány hónapot tölthessen a szanatóriumban. Ez a tisztos matróza tragi-komikája lett az intézetnek. A férje ugyanis belekóstolva a kései garçon-élet gyönyörűségébe, ijesztő pontossággal küldte el a busas tartás-pénzt és halam sem akart drága hitvesének a visszatéréséről. Vlamacher doktor borzasztó dilemába került. Kiváló kezelési rendszere teljes sikerrel járt az asszonynál, a hölgy örömmest visszatért volna régi fészkebe, de kérő és fenyegető leveleire mindig az a lakónikus válasz érkezett: „Soha többé!” Kétségbeesítő helyzet.

Ez a hölgy, aki három esztendő óta élvezte a szanatórium jótetemenyét, valóságos krízis felé sodorta az intézetet. Vlamacher dr. roskadozni látta élete nagy alkotását és szokott erélyei hozzáfogott a mentés munkájához. Levelet írt „Nagyságos Kiszgóri Góré Sándor urnak.” Szólt pedig így az irás: „Mé-

Ha pedig a magyarországi nőegyesületek megértene bennünket és a jótékonykodás avult formáiba magasabb humanizmust, a munkaadás reformját belevinni nem idegenkednek — nemcsak az inséges emberek, de a magyar haza javára és saját dicsőségükre celekszenek.

Mindezt a Magyar Védőegyesület útmutatásának követésével, a honi ipar állhatatos és okszerű védelmezésével kapcsolatban megvalósíthatjuk, ha e kötelesség teljesítésével a társadalom hozzájárul az ipari tevékenység, a munkakedv, a szorgalom, a számító takarékoság és ezzel a jólét növeléséhez országszerte.

Egyesületünk e magasztos föladatnak tervszerű megoldására alakult.

Magyarország jövőjében vetett rendületlen bizalommal e zászló köré várjuk testvéreinket.

A Magyar Védőegyesület női osztálya nevében: Desseffy Emil grófné elnök, id. Lovassy Ferencné és Elek Pálné társelnökök, Hajnos Sándorné, bedői Markos Györgyné és Vig Albertné előadók.

A

Magyar Dalkör házi estéje.

(— Febr. 27. —)

Az ez idei farsangot a Magyar Dalkör rekesztette be febr. 27-én az Arany-Szarvasban rendezett házi estéjével, melyen Orsova művelt társadalmá eddig nem tapasztalt számban volt jelen.

A közönség minden különös reklámcsinálás nélkül már toúl a Magyar Dalkör házi estéjére, mert, tudja, hogy ott nemes szórakozást talál oly körben, mely magában egyesíti Orsova társadalmának crénjét. Eddig is e magyar esték voltak a legvonzóbb, a legkedvesebb mulatságok; hogy a farsang ez utolsó házi estéje méltó parja volt minden tekintetben az eddigieknek, sőt hogy azokat mű-élvezet tekintetében jóval fölülmulta, az általános hirdetett nézet volt.

Hiába, a kibontott lobogó nem maradt árván; az első pillanatra alája sorakoztak egy néhányan; e csoport napról napra nőtt. Voltak, akik idegenkedtek tőle, akik ingadoztak, akik távolról

lyen megrendülve értesitem Nagyságodat, hogy becses neje halálán van. Oly erőtlén szegény, hogy beszélő képességét is elvesztette már. Utolsó szavait sem fogja tehát Nagyságod hallani. Én hallottam e szavakat: „Látni szeretném az uramat!” — Másnap a doktor ur címére távirat érkezett: „Jó. Ha már beszélni sem tud, jövök. Göré.” Ez a sürgöny rövidebb is lehetett volna, de hát Kiszgóri Góré Sándor gazdag ember létere nem fukarkodott. Megérkezett, még pedig gyorsvonattal, ami határozottan amellelt bizonyított, hogy a hitvesi gyöngédség nem halt ki teljesen a szíveből.

Vlamacher doktor egy pillanatil sem gyanusította Göré urat, hogy utazása közben a saját kényelmével gondolt, hanem gyorsan és biztosan fejte be mentési akcióját. Lelkére beszélt Kiszgóri Góré urnak, a napnál világosabban megértette vele, hogy a szegény haldoklónak mily megnyugvására szolgálna, ha megtudná, hogy férje-ura mindhalálig megóvta neje iránti igaz vonalmát. És a küszöbön álló katasztrófa hatása alatt megirta a vizaknai Krózus azt a levélkét, melyben a viszontlátás előkészítéseként holtaiglan tartó szerelméről, hűségéről biztosította hitvesét. A következő jelenetek sora színpadra valók, nem is mondom el belőle többet, csak azt, hogy a szanatórium szerencsésen elvesztette legveszélyesebb páciensét és hogy Kiszgóri Góré Sándor nem ok

közönbösen nézték egy kis csoport lelkes elszántságát; ma már meghódolt mind, mind a Magyar Dalkör lobogója alatt. Nem csoda, a zászlóartók buzgó emberek. Dr. Horváth Árpád alelnök, Gáspárdy Aladár titkár fáradhatatlanok, s ha tovább is ezen az úton haladnak, sikerülni fog nekik egy olyan utat kijelölni, melyen nem jártak Orsován rendszeresen: meghonosíthatják a dilettantizmust, mely kiterjed a zene, a színészet, szavalat, dal, stb. tereire. Ez eddig hiányzott Orsován. Ez kezd a Magyar Dalkör házi estéi nyomán kifakadni; gyöngyeit már is látjuk, Sőt hallom, egy állandó vonós négyes fog e napokban megalakulni, mely sok kellemes percet fog a művelő közönségnek szerezni. Adja isten, hogy legközelebb már hallgathassuk őket.

Különbösen az est lefolyása a következő volt:

A daloskar előadta „A völgyi rózsá” Hermetól, című férfinégyeskart. A dalkör e dallal megmutatta, hogy halad előre. Bizony ha a próbákra pontosan eljárna minden működő, az orsovai magyar dalkör hazánk számottevő dalkörei közé emelkednék.

A program 2-dik száma volt: „Hegedűkettős, Beriot-tól, Előadták Orelli Zoltán és Lázár Gyula. Orelliről nincs már mit szólnunk. Ismerjük az ő művészi játékát, melyet kivétel nélkül mindenki élvez, Lázár Gyuláról kell tehát szólnunk, aki tudását eddig nagyon rejtgette s ime kiderült, hogy ért a hegedűhöz, s a nehézz Beriot darabban fényesen megbirkózott. Remélhetőleg nem utolsó szereplése.

A program 3-dik pontja állandó derűtségben tartotta, a közönséget, mely aztán végig kitartott. Adám Mariska monologban előadta egy huszár főhadnagy iránti szerelmét, akit hadgyakorlatozás alkalmával hozzá: a fiatal özvegyhez kvartélyoztak be. Oly bájosan, oly kedvesen veszekedett a főhadnagy úr sapkájával, hogy szinte feleletet vártunk a — — sapkától. Ehelyett megszólalt a táskabeli stratégiai tudományokat tartalmazó levél, melyből a kis özvegy megtudta, hogy nem sokára ő lesz a főhadnagy neje. Adám Mariska határozott tehetség, s különösen a monologok előadásában művész. Nem csoda, hisz az Adám-család egyike Orsován azoknak, hol a nemesen szórakoztató műkedvelőkés minden alakjában: zene, szavalat, ének, meleg fészket talált.

A program szerint egy négyes férfi karnak: Kertem alatt . . . kellett volna ez után következni. E szám azon-

nélkül átkozza Vlamacher dr. rendezői talentumát.

Ez a tehetség különben megnyilatkozott más alkalommal is. Például a szép Kereszthegyné esetében, aki szoros barátságot kötött a szanatóriumban Istvándynéval, egy gyönyörű barna kokett asszonykával. Kereszthegyné ott hagyta az urát, valamelyes flirt után, melynek jogosultságát az a zsarnok elismerni vonakodott, Istvándyné pedig összeveszett a férjével, mert ez a rövidlátó, szűkkeblű az meggyőzni igyekezett hitvesét, hogy a házasság civil-emberek közt kizárja a nő tüntető rokonszenvét a hadsereg tagjai iránt.

Vlamacher doktor, aki mindig az asszonyok pártjára állott, ördögi intrikára vetemedett. Kereszthegyi ur látogatását jelentette be a válás módzatának megállapítása végett. Vlamacher a hölgyek barátságára építve tervét, beható beszélgetés után rábirta Istvándyné öngyűlötségét, hogy a készülő házassági drámban magára vállalja a villanyos telep szerepét. Kereszthegyi ur, a szanatórium kis fogadó termében a felesége helyett egy bájos barna asszonykával találta szemben magát.

„Vlamacher ur előkészített a doktor ur látogatására!”

„Bocsánatot kérek, nagyságos asszonyom . . .”

„Hagyjuk el a fontosságokat, kedves doktor, — tudom, hogy kiválóbb szakembert nem konzultálhatnék. Azt

ban tévedésből került a házi est műsorába; az előadók még csupán tanulják Lányinak e gyönyörű dalát. Valószínűleg a legközelebb előadásra kerül. E pont elmaradván, Orelli Zoltán lépett fel, előadván hegedűn, Wieniawszky; Legendáját, melyet Adám Sándorné kísért. — „Elhallgattam volna egész éjjel”, — mondja az egyik vendég. Elhiszem azt! A művészt mindig szívesen hallgatjuk, hátha még egy olyan darabot ad elő, melyhez szívvel-lélekkel ragaszkodik, mely mintha az ő szívéből folyna, s mesélne nekünk aranyos mezőről, puha-pázsitról, tarka virágokról, fülemüle dalról, tavaszról, ifjúságról, első szerelemről, a legelső csókról . . . Mind csak volt, . . . elmúlt, . . . nem maradt belőle más csak egy édes visszaemlékezés, mely ott kesergett a szárazfában, a négy húrban. Ez a édes fájós érzés lopódzott szívünkbe; bizony elhallgattuk volna egész éjjel.

Kedvezett e hegedű szólónak a rendkívül discret zongorakiséret, mely a hegedű előadás legfinomabb árnyalatait is kidomborítani igyekezett.

De félre bű, felejtük el azt, ami többé vissza nem jő, éljünk a jelennek, hisz farsang utolsó órái vannak.

Nem nagyon kellett magunkat erőltetni, ott termett a színpadon két mult századi alak: két úrhölgy, akik — miként ma divat — a cselédekről adtak elő zongora kísérel mellett egy tréfás kettőst. E két hölgy: Adám Marinka és Szalay Irén voltak.

E komikus duett óriási sikert aratott. A közönség valósággal tombolt, s nem nyugodott addig, míg az egészet meg nem újráták. A duett kitűnően be volt gyakorolva, s a szereplők teljes odaadással adták első. Az Isten tartsa meg e jó szokásukat a Magyar dalkör és a Magyar Ház javára!

Az egyfolytában előadott műsor utolsó száma Pacher: *Bölcső-dala* volt, melyet énekeltek: Kner Józsa (szoprán), Mustó Mariska (alt), Novák Imréne (alt); kísérté őket zongorán: Gruber Jenőné, I. hegedűn Borkanovics Zsarkó, II. hegedűn Lázár Gyula; vjolan Orelli Zoltán, cellón dr. Horváth Árpád. E darab is óriási sikert aratott. Kner Józsa kisasszony gyönyörű hangjával elbűvölte a szíveket. Az altisták remekül kísérték a szopránt, a vonós kar pedig általános meglepetést keltek, s már ezen első fel lépésével sok reményre jogosít. A darabot, melyet Gruber Jenőné úrnő tanított be, meg kellett újrázni.

mondták nekem, hogy szervi szívbajom van, olyan, amellyel száz estendeig is élélhet az ember, de én máskep tudom: napjaim megvannak számlálva, nemsokára ki fognak kíséni a temetőbe.”

„De biztosítom nagyságos asszonyom . . .”

„Igy nem nyugtathat meg, doktor ur! Hiszen meg sem vizsgált — üres szavakkal akar megvigasztalni. Ez nem szép, nem méltó Önhöz.”

Két könyesepp homályosította el az asszonyka sötétkék szeméit; a következő pillanatban már is letépte magáról a fehér selyem blouset.

Kereszthegyi ur tanácstalanul, révedő szemekkel nézte az ismeretlen asszonyt. Olyan szépek látta és olyan meghatónak! Egyetlen szavába került csak, egy jámbor csalásba, hogy egy szegény boldogtalan nőnek megadja az éltető, felemelő vigaszt. És Kereszthegyi ur nem lett volna férfi, ha nem érezte volna azt a delejes varázst, mely a szép asszony hófehér, telt vállairól kisugárzott. A lelkiismerete is hallgatott. Én édes Istenem! Hiszen csak a fejét kellett arra a beteg, picziny szivecske helyére illeszteni, a kopogtatás formáját kellett csak elkeményíteni, hogy azután elmondhassa a megváltó szavakat: „Önök semmi, de semmi baja, asszonyom, az Ön szivecskéje . . .”

És Kereszthegyi ur feje már is ott pihent a szép asszony szívében, hallotta, mint dobog az a csudálatos valami, amit

Ez után következett a tánc, melyet csárdás nyitott meg, s a melyet 3-szor is megújztak. (Meg vagytok elégedve portások?? Meghíszem, hogy igen. Így lesz ez már ezután!!)

A multság éjjel után 3 óratájt ért véget, s mindenki azzal a véleménnyel ment haza, hogy ez volt az idei farsang legszebb, legelittebb, legsikerültebb mulatsága.

A Magyar Dalkör ebből erő meríthet. Küzdjön továbbra is a magyarságért, az egységes magyar társadalomért; törekedjék a multság magyar karakterét mindenkor megőrizni, ami különben oly magasztos feladat itt hazánk eme legexponáltabb pontján, melyért egyeseknek, egyesületeknek, hatóságoknak és hivataloknak minden körülmények között küzdeniök kell. Vezérlő-csillag legyen az, melyet szem elől téveszteni soha sem szabad; melynek mellőzése hazafias bűn.

h.

HIREK.

Szanatoriumi multság. A „József kir. herceg szanatorium egyesület” orsovai bizottsága 1906. évi március hó 3-án szombaton az „Arany szarvas” vendéglő termeiben egy műkedvelő előadás, hangverseny és katonai vívó akadémiával egybekötött tánc-estét rendez, a melye a meghívók tegnap szétküldettek.

Belépő-díj: családjegy 5 kor., személyjegy 2 kor. A műsor kezdete pont 8 órakor. Felülfizetések szívesen fogadtnak s hirlapilag nyugtáztatnak. Műsorok az előadásnál a pénztárnál kaphatók. A hölgyek kéretnek minél egyszerűbb öltözékben megjelenni.

A farsangi bolond-estély, melyet a Férfi Dalegylet mult szombaton rendezett, nem maradt mögötte a mult esztendőhöz hasonló multságainak. A színrekerült műsor számok színvonal és előadás tekintetében, valamint a jelmezek gazdag változatossága egyformán megérdemlik elismerésünket. Amazok az egylet törekvését és szorgalmát, emezek pedig a közönség leleményességét és izlését dicsérik. Fél 9-kor kezdődött a felvonulás, melyben körülbelül 50 bohóc vett részt. A menetet a cigányok nyitották meg nemzeti öltözetben, keservesen húzván egy gyászindulót, melye a farsangot bucsuztatták el. Majd kezdetét vette, a tánc, melyet ropogós csárdás nyitott meg. A műsor többi száma bele szövődött az egyes táncok közé. Előadattak: Magyar népdaley-

száz nagy poéta tüzes, langoló versben tudott megénekelni s aztán úgy érezte, mintha e lángokból egy pár tüzes szikra a vérebe csapott volna át . . . Halkan csak annyit mondott: „Az ön szívének csak egy baja van, asszonyom: az, hogy nem érettem dobog!” És midőn a férfi a hosszú vizsgálatot befejezve, fejét fel emelte, midőn azok a bódító, telt vállak ismét éreztették vele a női szépség varázserejét, Kereszthegyi ur lehajolt hozzájuk, hogy . . .

E pillanatban egy halk kiáltás és a szomszédos szoba ajtajában megjelent a boszu őrangyala: Kereszthegyné.

„Képzeld csak el, Liza, ez az orvos — ez a szentelen . . .”

„Orvos, — ez?! Hiszen ez az uram, az erényhős!”

Istvándyné hangos sikollyal felkapja a blouse-át és kiszökik a szobából. Férj és feleség pedig heves szóváltás után kibékülve hagyják el a csudálatos szanatóriumot. Vlamacher doktor ur hire új diésfényben ragyog és a derék orvos kezeit dörzsölve, esőndesen mosolyog: „Ó a helyes kezelés, az egyéni kezelés! . . .”

Igaz . . . Most jut csak eszembe, hogy Vlamacher szanatóriuma még nem létezik. De feltétlenül létre jön, ha orvosaink dolga jobbra nem fordul és ha Magyarországon a válások száma nem apad.

Ruttkai György.

veleg Hubertől, énekelte a férfikar. Die vier Liederlichen férfinégyes A. Schäffeltől, (Oszwald J., Borkanovits Zs., Bellanovits A. Handl F.). Marsul Cantaretilor, román induló, előadta a férfikar. Izsák Kohn und Áron Meyer, tréfás kuple Kreymann Lajostól (Oszwald Jenő, Nactnebel András). Legnagyobb derűtséget, keltett az utolsó szám Bierkrieg im Gesangverein Einigkeit, Legovtól. Előadta a férfikar. A multság késő reggelig tartott.

33. sz. 1906. vhtó.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezenel közírré teszi, hogy az orsovi kir. járásbíróságnak 1905. évi V. 724. számú végzése következtében ügyvéd által képviselt **Lusztig és Beck cég** javára **Hohl A. Rezső** ellen 350 K. s jár. erejéig 1906. évi január hó 4-én fogantositott kielégítési végrehajtás utján le- és felülfoglalt és 660 K. becsült következő ingóságok, u. m.: **bolti berendezések** nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek az orsovi kir. járásbíróság 1905. évi V. 734. számú végzése folytán 350 kor tőkekövetelés, ennek 1905. évi november hó 7. napjától járó 5% kamatai, $\frac{1}{3}\%$ váltódíj és eddig összesen 55 kor. 40 fillérben bírólalag már megállapított költségek erejéig, Orsován leendő eszközlésére **1906. évi március hó 3-ik napjának délelőtti 9 órája** határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezenel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-c. 120. §. értelmében ezek járara is elrendeltetik.

Kelt Orsován, 1906. évi február hó 18. napján.

Bumba Béla,
kir. bír. végrehajtó.

Árverési hirdetmény.

Alulírott tömeggondnok ezenel közírré teszi, hogy vb. **Müller testvérek** csődtömegéhez tartozó a csődleltár 396. 398 — 405. 407 — 415. 417 — 422. 425 — 429. 431 — 445. 447 — 449. 451 — 457. 459 — 464. 466 — 469. 471. 472. 474 — 479. 481. 482. 484 — 490. 492 — 494. 496 — 498. 500 — 515. 518 — 526. 528 — 543. 545 — 554. 557 — 565. 568. 573 — 579. t. a. foglalt összesen k. 5877.36 fill. kitevő activ követelések a karánsebesi kir. törvényszék mint csődbíróságnak 4711/905 sz. végzésével jóváhagyott csődválasztmányi határozat folytán 1906. évi március hó 22-én d. u. 3 órakor tömeggondnok lakásán megtartandó bírói árverésen a legtöbbet ígérőnek készpénzfizetés mellett el fognak adatni.

Az elárverezendő követelések jegyzéke f. é. március 15-től — 21-ig tömeggondnok irodájában tekinthető meg.

A csődválasztmány az elárverezendő activ követelések valódiságáért és behajthatóságáért szavatosságot nem vállal. —

A vételári összeg utáni III. foku bélyegilletéket vevő köteles viselni.
Orsova, 1906. évi február hó 27-én.

Politzer A.

mint vb. Müller testvérek csődtömeggondnoka.

73. sz. 1906. végrh.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102 §-a értelmében ezenel közírré teszi, hogy az orsovi kir. járásbíróságnak 1906. évi V. 23. számú végzése következtében ügyvéd által képviselt **Haasz Julia** javára **Hohl A. Rezső** ellen 1000 K. s jár. erejéig 1906. január hó 12-én fogantositott kielégítési végrehajtás utján le- és felülfoglalt és 3710 kor. 80 fillerre becsült következő ingóságok, u. m.: **különféle bolti cikkek** nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek az orsovi kir. járásbíróság 1906-ik évi V. 23. számú végzése folytán 1000 K. tőkekövetelés, ennek 1906. évi ... hó ... napjától ... % kamatai, $\frac{1}{3}\%$ váltódíj és eddig összesen 60 kor. 10 fillérben bírólalag már megállapított költségek erejéig **Orsován** alperes lakásán megtartására **1906. évi március hó 3-ik napjának délelőtti 9 órája** határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezenel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is, el fognak adatni.

Amennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le- és felülfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1881. évi LX. t.-c. 120. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Orsován, 1906. évi február hó 18-án.

Árverés kitűzési díjak: 3 K. 60 fill.

Bumba Béla,

kir. bír. végrehajtó.

GŐZCSÉPLŐKÉSZLETEK 2 $\frac{1}{2}$ -től 12 lóerőig, BENZINMOTOROK, SZALMAPRÉSEK gőzhajtásra, ARATÓGÉPEK és MEZŐGAZDASÁGI GÉPEK

legujabb szerkezetben és legjobb kivitelben kaphatók

**A MAGY. KIR. ÁLLAMVASUTAK GÉPGYÁRÁNAK
VEZÉRÜGYNÖKSÉGÉNÉL**

BUDAPEST, V., Váci-körút 32.

Árjegyzéket és költségvetést kívánatra ingyen és bérmentve küldünk.

Kerületi képviselő:

Schwitzer Jenő, Pancsova.